

NAŠA LUC

Junij 1954

KOMU NAJ ZAUPAMO?

Cilj letošnjega marijanskega leta, kot smo že ponovno poudarili, je zgraditi v nas NOVEGA ČLOVEKA, ki bo KRISTJAN v zasebnem in javnem življenju.

Enako smo že naglasili, da moramo graditev NOVEGA ČLOVEKA v NAS SAMIH osloniti na našo katoliško vero.

O tem, kaj je vsebina naše vere, pa nas po svojih predstavnikih uči KATOLIŠKA CERKEV.

Večini katoličanov se to zdi samo po sebi umevno.

Srečavamo pa ljudi, ki so drugačnega mnenja. Ti zavračajo vse „POSREDNIKE“ med Bogom in ljudmi in izjavljajo, da svoje zadeve najlaže in najboljše uredijo DIREKTNO z dobrim Bogom. Ti torej ne priznavajo Cerkve, papeža, škofov in duhovnikov.

Ne moremo trditi, da bi vsi, ki tako mislijo, bili slabo misleči ljudje. Toda reči moramo, da so vsi ti v TEŽKI ZMOTI. V očitnem nasprotju so z evangelijem, na katerega se često sami neupravičeno sklicujejo.

V nekaj stavkih poglejmo, kako je s to zadevo.

Učlovečeni Sin božji se je po 33 letih čudovitega zemeljskega življenja vrnil v nebo. Na zemlji je zapustil svoj nauk, ki pomeni začetek NOVE, SREČNEJŠE DOBE za vse človeštvo. Ta nauk so zvesto zapisali Njegovi apostoli in ga nam podali v evangelijski knjigi.

Po tej predragoceni knjigi Jezus na nek način nadaljuje svoje bivanje med nami.

Toda naš Gospod je storil še mnogo več!

Mislil je na usodo svoje blagovesti, ki so jo zapisali apostoli. Ta blagovest je imela pred seboj ogromno poslanstvo: **PRENOVITEV OBLIČJA ZEMLJE, POSVETITEV DUŠ.**

To je silna zadeva, ki je Jezus ni mogel brez posebnih zagotovil prepustiti nestalnosti človeškega srca in slabosti človeškega razuma.

Naš Gospod je vedel, kaj mu je storiti! Vsaka knjiga namreč potrebuje učitelja. Kako bi evangelijska knjiga, ki obravnava najtežja vprašanja življenja, mogla ostati brez učitelja?!

Kdo bi nam sicer pojasnjeval temnejša mesta iz evangelijev, ki potrebujejo posebne razloge? Kdo bi nam pomagal evangelijske resnice nanašati na vedno razvijajoče se razmere in čase?

Morda vsakdo sam za sebe?

Tako so mislili protestantje in vsi, ki zavračajo vse „posrednike“ v odnosih z Bogom.

A kakšno usodo je pri teh doživel Gospodov evangelijski? — Žalostno!

Razmrcvarili so ga, da je od njega malo ostalo. Danes poznamo dolgo vrsto protestantskih ločin, ki sv. pismo razlagajo na najrazličnejše in često popolnoma nasprotujoče si načine. Tudi v tej točki je imel prav pregovor: „Kolikor glav, toliko misli“.

Toda **RESNICA** je **SAMO ENA!**

Tudi **PRAVILNA** razlaga evangelijskega je **SAMO ENA!**

In samo **PRAVILNA** razlaga sv. pisma more božji blagovesti omogočiti vršitev njegovega poslanstva.

*

Kaj je torej storil naš Gospod?

Učrenil je vse potrebno, da do konca sveta zavaruje **PRISTNOST** svojega nauka.

Kako je to dosegel, ko pa je imel in ima opraviti z ljudmi, ki so podvrženi človeškimi slabostim?

Ustvaril je vidno **ORGANIZACIJO** vernih, ji postavil **POGLAVARJA** in izbral njegove pomočnike. Ta organizacija, ki je najmočnejša, kar jih je kdaj videla zemlja, se imenuje **KATOLIŠKA CERKEV**, njen vidni poglavar se imenuje rimski **PAPEŽ**, katerega uradni pomočniki so **ŠKOFJE** in **DUHOVNICI**. Papežu **SAMEMU** in

SKUPNO s škofi je Kristus v **VPRASANJIH VERE** do konca sveta **ZAGOTOVIL POSEBNO POMOČ**, da ne bodo učili **NIČ ZMOTNEGA**.

Tako organizirani Cerкви je Jezus poveril nadaljevanje svojega **ODREŠILNEGA** poslanstva, ki ga ta vrši v svoji učiteljski, posvečevalni in vladarski službi.

To poslanstvo je naš Gospod apostolom in po njih Cerкви poveril s temi besedami: „Pojdite po vsem svetu in učite vse narode, krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Sv. Duha in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal. In jaz sem z vami vse dni do konca sveta.“ (Mt 28, 19–20).

Še jasneje je Jezus izrazil svoje misli o Cerкви prvaku apostolov, Petru: „Ti si Peter (kar pomeni skala) in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklena vrata je ne bodo premagala. Dal ti bom ključne nebeškega kraljestva in karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih, in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih.“ (Mt 16, 17–20).

Peter je torej postal **TEMELJNI KAMEN**, na katerem počiva Cerkev. Zakaj Jezus ne govori o **VEČ** Cerkvah, nego o **ENI SAMI**, ki bo zmagovalno kljubovala vsem sovražnim napadom. V besedah, kjer je govor o ključih Cerkve, Gospod Petru obljubi **VRHOVNO OBLAST** v **CERKVI**: „Vse, karkoli boš zavezal...“ To pomeni, da bodo Petrova in njegovih naslednikov dejanja v verskih vprašanjih dobila svoje potrjenje v nebesih.

*

Iz navedenega vidimo, **DA NE MOREMO BITI BOŽJI PRIJATELJI, ČE NE SPOŠTUJEMO CERKVE, PAPEŽA, ŠKOFOV in DUHOVNIKOV**. Tem je Gospod rekel: „Kdor vas posluša, mene posluša; kdor vas zaničuje, mene zaničuje“ (Lk 10, 16). In na drugem mestu je zapisana podobna obsodba: „Kdor pa Cerkve ne posluša, naj ti bo kakor pogan“ (Mt 18, 17).

*

Komu bi sploh mogli še zaupati, ako ne Cerкви? Za njo stoji Bog sam!

Podajmo se torej z otroško zaupnostjo v njeno naročje! Z njeno pomočjo se bomo dvignili v **NOVE LJUDI**, ljudi, kakršnih tako zelo potrebujejo današnji veliki časi.

V-ko.

Večkrat sem že slišal, da je kdo rekel o našem fantu v tujini:

„Ali je zapravljivec ali je pa skopuh.“

Zapravljivec se izgovarja, da človek ne sme biti skop, skopuh pa nasprotno pravi, da se denar težko prisluži in da ga je treba prav porabiti. Oba imata prav, ne mislita pa nič na to, da je treba povsod neke mere. Bodi varčen, a bodi tudi dober, pomagaj drugim, bodi gostoljuben.

Sem in tja srečaš tipično podobo lakomneža. Beda bližnjega ga nič ne gane. Nima sočutja. Lakomnost je običajno bolj greh priletnih ljudi. Bojijo se le enega, da jim ne bi zmanjkalo, dokler bodo živi. Ko umrejo, se mnogokrat drugi prepirajo za njihov težko prigarani denar.

Podobne vrste so tisti, ki so zaverovani v svoje posle. Popolnoma so se predali trgovini. Noč in dan delajo, samo zbirajo, samo znašajo in veseli so, če jim sijajno gre. Ob tem nimajo časa, da bi pomagali svojemu sosedu. Ne vidijo, da blizu njih vdova težko živi. Če pa vidijo rojaka siromaka, bi radi njegovo revščino izkoristili, hoteč ga dobiti, da bi jim zaradi svoje revščine ceneje delal kot drugi.

Ko bi taki ljudje odprli knjigo evanĝeljev, bi našli v njej zapisane besede, ki jih je Kristus povedal prav zanje:

„Resnično, povem vam: Bogatin bo težko prišel v nebeško kraljestvo...“ (Mt 19, 23). „Dajajte in se vam bo dalo; z mero, s katero merite, bo tudi vam odmerjeno.“ (Lk 6, 37).

Binkoštna pesem

Binkoštni dan je spomin na tisti dogodek v zgodovini, ko je prišel nad zbrane apostole v Jeruzalemu Bog Sveti Duh. Ob šumenju silnega vetra je prišel nadnje v podobi ognjenih jezikov.

V moči Svetega Duha so apostoli vstali in začeli pogumno oznanjati nauk Kristusov. Sveti Duh je naredil, da je vsak narod slišal nauk božji v svojem jeziku.

In krščenih je bilo tisti dan okoli 3000 duš. Zato so binkošti rojstni dan sv. Cerkve.

So pa tudi praznik milosti, božjega nadnaravnega delovanja v dušah vsakega izmed nas. Zato preberimo binkoštno pesem slednico, ki se bere pri binkoštni službi božji.

*

Pridi, pridi, Sveti Duh, iz nebes na nas razlij svoje luči svetli sij!

Pridi, Oče revežem, ki deliš darove vsem, pridi, srcem svetla luč.

Tolažnik najboljši si, dušam našim ljubi gost, sladko jih poživljaš ti.

V hudem trudu si nam mir, v vročem dnevu hladen vir in tolažba v žalosti.

O ti Luč preblažena, daj, presvetli prav do dna srca svojih vernikov.

Saj brez tvoje milosti človek poln je bednosti, vse mu more škoditi.

Duši madeže izmij; kar je suho, spet zalij in ozdravi rane vse.

Nagni, kar zdaj togo je, le ogrej, kar mrzlo je, vodi nje, ki so zašli.

In sedmero vlij darov v duše svojih vernikov, ki vate trdno upajo.

Za krepost plačilo daj, srečno smrt in sveti raj, v njem veselje vekomaj.

Kdor išče bogastvo, se mu vedno zdi, da ga ima premalo. Ko pa postane zelo bogat, je to vir nesreče zanj in za druge.

Kitajski pregovor.

Zvonec

Moj stari oče je bil star 21 let, ko je prišel v novi svet. Ker je pozvonil na napačna vrata, je zaradi tega sledila cela vrsta dogodkov.

Bilo je tako: Za na pot v Ameriko so mu doma dali pismo, ki naj bi ga vpeljalo pri neki družini. Ni bil vajen kraja in tako se je zmotil pri vratih. Odprla mu je dekle njegovih let in mu povedala pravi naslov. Fantu je bilo dekletu všeč in rad bi se z njo seznanil, a ni uspel. Ker je ostal v kraju, jo je vsako jutro opazoval, ko je dan za dnem ob isti uri hitela po cesti. Zvedel je, da hodi k maši v cerkev. Začel je misliti, da mora pač vera, ki spravi mlado dekle tako zgodaj vsak dan v cerkev, res nekaj pomeniti. Stopil je v župnišče in prosil za pouk. Seveda je nekaj mesecev potem tudi poročil — mojo staro mater." (P. Castigon).

Dobra dela

J. Reckens, misijonar v Ugandi pripoveduje: „Vsako leto se v mesecu juliju spominim dogodka, ki se je dogodil l. 1912., ko sem bil še v semenišču v Angliji. — Nekega dne sem prejel brzojavko: „Pridi hitro, mati umira!“ Res sem našel mater na smrtni postelji. Veliko je trpela. Čul sem vso

noč pri njeni postelji in zjutraj, ko se mi je zdelo malo boljše, sem jo vprašal:

„Mati, ko sem bil še otrok, sem videl, da ste vsak petek zjutraj vzeli le trdo skorjo kruha za zajtrk. Povejte mi, zakaj ste to storili?“

Odgovorila mi je z vprašanjem: „Ali poznaš soseda L.?“

Ko sem potrdil, je nadaljevala: „Vidiš, kot otroka sva se skupaj pripravila na prvo sv. obhajilo. Bil je iz dobre družine, a je na vero kmalu pozabil. Meni je bilo hudo, zato sem oni post darovala za njegovo spreobrnjenje.“

Mislil, da je bilo naslednjega dne, ko je krajevni župnik prišel na obisk. Bil sem prisoten, ko je kar planil v sobo. Pozabil je pozdraviti. „Na pol čudež se je zgodil v naši župniji,“ je rekel. „Ali se spominjata L.?“

„Gotovo,“ je rekla mati.

„Vidite, več kot 30 let se ni brigal za vero. Ko sem slišal, da je težko obolel, sem ga obiskal, da bi ga spravil z Bogom. A me je zavrnil. Spet sem poskušal, a vedno brez uspeha. Sinoči se je pa popolnoma spremenil. Poklical me je in lepo sprejel sv. zakramente. Sedaj je vdan v voljo Ibožjo.“

„Hvala Bogu!“ je dejala moja mati.

Nekaj dni kasneje je prejela plačilo: umrla je čudovito lepe smrti.“

Obsodba atomskega vojskovanja

Cerkve nočejo poslušati. — Naj se zgrozijo vsaj pred svetovno katastrofo

Tudi za letošnjo veliko noč so radijski valovi ponesli do skrajnih mej glas našega skupnega očeta, papeža. Letos je govoril o strahotnem atomskem oboroževanju, v katerem so ljudje zabredli. Vodniki Cerkve so obsojali krivične vojne in strahote medsebojnega uničevanja, a jih voditelji narodov niso poslušali in ubogali.

Poganski duh je objel svet in tisti, ki so obetali s pomočjo znanosti in tehnike narediti raj na zemlji, danes nudijo svetu znanstveno in tehnično pripravljen pekel v grozotni civilizaciji strahu. Zaradi novih orožij z nezaslišano uničevalno silo lahko nastane velikanska katastrofa za vso zemljo. Vse rastlinsko in živalsko življenje na veli-

kanskih površinah zemlje lahko izgine s pomočjo umetno povzročene razširjenja radioaktivnih snovi v ozračju. Iz tega lahko sledi strahotne posledice za mnoge rodove človeštva. In kaj bo z ljudmi? S pomočjo novih iznajdb lahko uničijo zdravje v milijonih ljudi in jih pokvarijo ne le za ta rod, ampak tudi za bodoča pokolenja!

Zato je Pij XII. znova obsodil krivično vojno, širjenje sovraštva med narodi in pozval na skupno odpravo pripravljanja atomske, biološke in kemične vojne. „Doklej bodo ljudje iskali varnosti v uničevalnem ognju novih vojnih naprav? Doklej se bodo še drznili postavljati svoje načrte sovraštva in smrti proti zapovedim ljubezni in

obljubam življenja, prinesenim po božjem Odrešeniku? Kdaj se bodo voditelji narodov zavedeli, da ni miru v neprestanem skrajno napetem in dragem strašenju drug drugega, ampak v za vse veljavnem krščanskem načelu ljubezni do bližnjega in posebno v pravičnosti, prostovoljno ostvarjeni, ne pa s silo iztrgani, z zaupanjem vneprej dani, ne pa zahtevani?"

„Kdaj bodo znanstveniki sveta posvetili svoja čudovita odkritja sil, skrita v materiji, za miroljubne cilje, da bi dali človeškemu delovanju cenene energije? Energije, ki bi odpravila neenako porazdelitev

virov dobrin in dela na zemlji, ki bi nudila zdravnikom in kmetijstvu nova sredstva in nove vire blagoslova in napredka za ljudstva? ...”

To je v glavnem vsebina letošnje papeške velikonočne poslanice. Je glas našega skupnega očeta, ki uči in svari in vzpodbuja. Ali ga bodo poslušali? Bog ve. Gotovo pa je, da kolikor ga bodo poslušali, bo v dobro človeštvu in, kolikor ga bodo prezirali, bo ljudem v škodo. Cerkev, duhovna sila, drugega ne more, kot da prepričuje, nagovarja in moli. Molimo tudi mi s svojim skupnim očetom!

Oboroženi mir ni pravi mir

Pred 15 leti je Pij XII. za božič 1939. dejal: „Treba je rešiti narode pritiskajočega suženjstva neprestanega oboroževanja!” Kako so te besede primerne tudi za današnji čas!

Ali smo mi prepričani, da se z neprestanim oboroževanjem ne bo ničesar doseglo? Strašenje drug drugega in grožnje ne bodo prinesle pravega miru, ampak nova, nezasišana uničenja.

Razlagajte to oblastnikom, boste rekli. Mi ne moremo ničesar storiti.

Res je, da ni krmilo držav v naših rokah. Toda če obsojamo pohlepnost, sovraštvo, izkoriščanje, nespoštovanje človeške osebe, nespravljalnost, trmoglavost pri odgovornih oblastnikih, ali moremo to delati, ne da bi pogledali, kako mi delamo tam, kjer smo mi odgovorni, kjer mi odločamo!

Če smo za mir med narodi, moramo biti za mir med rojaki, med sosedi, med nami. Da pride do miru, je treba duha miroljubnosti, duha ljubezni do bližnjega. Treba je spoštovanja pravic bližnjega. Treba je rešnicoljubnosti. Zato pogledaj, če je ta duh v tvoji družini! Ali držiš dano besedo, ali držiš dano obljubo?

Primimo za lopato in začnimo graditi mir! Kje? Najprej pri sebi, v domači družini, med rojaki, med sosedi. Kar obsojamo na drugih, je treba najprej obsoditi pri sebi.

O vi vsi, ki trpite zaradi današnjih razmer! Dvignite se! Pravega duha ni med ljudmi, ni med narodi. Odločite se! Začnite

s trdno voljo ustvarjati nov svet, nove razmere tam, kjer ste. Ne odlašati: ko bom starejši, kadar bom v domačih krajih, ko bom videl druge, da tako delajo. Tako mišljenje je zastarelo. Kadar gori hiša, se pusti delo na polju. Tako tudi mi danes pustimo zastarele ugovore in se odzovimo klicu časa.

Dvignimo se! Na delo za pravi mir, za mir, ki je sad pravega mišljenja, pravega hotenja, pravega duha med nami!

T J A B I Š L A

Rada šla bi daleč, daleč,
tja, kjer sonce lepše sije,
kjer objema nizke hiše,
ki jih tujcu brajda krije.

Kjer gorenjski nagelj raste,
kjer duhtijo rožmarini.
Kosi žvižgajo na tepki —
sladki, ah, tako spomini!

Tja bi šla oj srčno rada,
da še enkrat vse objamem,
da napijem se lepote
in potem slovo spet vzamem.

Cvet utrgam ob kapeli
pa bi z mano šel v tujino,
tam na potu mojem bridkem
srcu lajšal bolečino.

P. A.

Veseli dogodki

(Peto poglavje)

Splošno je znano, da naš slovenski duhovnik iz Merlebacha ne poma-ga samo Slovencem, ampak tudi drugim, komur le more.

Zvedel je o tem človeku, ki ni bil naše krvi in najbrž tudi naše vere ne. Mi spoštujemo posvečene osebe, vemo pa tudi, da ni treba uganjati nikakih posebnih ceremonij, kadar pridemo k njim. Vse drugače se pa obnašajo tisti, ki redkokdaj prestopijo prag duhovnikovega stanovanja. Več takih zadregarjev je že sprejel naš dušni pastir. Naj nenavadno početje takih obiskov združim vse na eni osebi, da mi ne bo treba vseh opisovati in da bo bolj zanimivo. Ker msgr. Stanko rad nagovarja svoje ovčice z besedo „rojaki“, dajmo osebi, ki bo nosilec komedij, ime Nerojak.

Nerojak je bil na cesti brez dela, brez jela in brez stanovanja. Slišal je nekje o dobrem slovenskem gospodu in se je odločil, da potrka na njegova vrata. Izpraševal je v gostilni za številko in ulico in izpraševal je tudi, kako se bo moral vesti, ko pride noter.

„Naj gre kdo z menoj,“ je prosil.

„Sam boš šel, bo najbolje,“ so mu odgovorili navihani gostilniški tovariši.

„Pa kako naj vstopim, kako naj pozdravim, kaj naj rečem? Jaz nisem bil še nikoli pri takih visokih osebah?“

Hitro so ga podučili: „Predno vstopiš, je najbolje, da se sezuješ, da ne boš notri ropotal in mazal. Potrkati ni treba, to gospoda samo moti. Pojdi v ponedeljek dopoldne, takrat je gospod doma. Vrata močno odpri in zapri, da se ne boš priplazil v sobo kakor tat. Takoj nato poklekni in reci zelo glasno ‚Hvaljen Jezus!‘ Gospod bo takoj skočil k tebi in te pozval, da vstani, češ da se samo pred Bogom kleči. Ti se pa drsaj prej po kolenih do kake svete podobe, poljubi jo in šele nato vstani!“

Kaj vse so mu še natrobili, boste razbrali iz opisanega obiska samega.

Po dolgem obotavljanju in odlašanju, se je Nerojak, potem ko ni mogel nikjer drugje doseči, kar je želel, le podal k na-

šemu župniku. Nekaj moških in ženskih se je že drenjalo okrog gospoda.

Ko pride Nerojak na vrsto, vrata sunkoma odpre in vstopi, jih močno zaloputne za seboj, se vrže na kolena in zavpije na glas: „Hvaljen Jezus!“

Navzoči se prestrašijo. Gospod skoči k čudnemu možu, ga izprašuje, kdo je in od kod in kaj želi. Mož poljubuje duhovniku roke in suknjo, drsa dalje po kolenih in poljubuje gredoč vse slike, božje in fotografije, gre nazaj ven, séde na stopnice in čaka.

Gospod Stanko gre po njega in ga prosi, naj pove, kaj bi rad.

Nerojak začne:

„V imenu božjem vas prosim, če bi mi pomagali, da bi dobil delo in v imenu božjem vas že v naprej zahvalim za to dobroto. V imenu božjem vas tudi prosim, če bi mi hoteli potem preskrbeti stanovanje in v imenu božjem vas za to dobroto že v naprej lepo zahvalim. V imenu božjem vas tudi prosim, Kristusov namestnik, da mi ne bi zamerili, ker sem prišel k vam in v imenu božjem vas prosim, Kristusov namestnik, da bi delo kmalu dobil, ker sem čisto brez denarja in v imenu božjem, Kristusov namestnik . . .“

Monsinjor ga je ustavil v njegovih ‚litanijah‘, mu dal nekaj denarja, rekel, naj pride čez par dni in naj se čisto preprosto obnaša, ker ni prišel k Bogu, ampak k navadnemu človeku. Nerojak se je pa kljub prigovarjanju zopet vrgel na kolena, poljubljal fotografije, zakričal Hvaljen Jezus, z vso silo odprl vrata in jih zopet treščil za seboj . . .

Nerojak je dobil delo. Ko je drugič prišel h gospodu, se je obnašal kakor drugi, ker je zvedel za potegavščino. Zameril pa ni nič, ker je bil mnenja, da je zamera ena najbolj nepotrebnih, pa ne le nepotrebnih, ampak tudi zelo škodljivih reči na svetu.

J. J.

Ribničan — je služil vojake pri kranjskih Janezih v Judenburgu. Ko so prvič streljali, je zadel vse pogodke v črno. Ko pristopi k njemu stotnik, ga vpraša: „Kaj si v civilu, ko tako dobro streljaš?“

„Ravbšic!“ se možato odreže Ribničan.

Ali nas vidite vse?

BOGATAJEV UGOVOR

Bogataj je bil vesel župnikovega zanimanja in je vprašal: „Povejte mi, gospod župnik, ali ni to nasilje nad otrokom, da ga Cerkev krsti, ko se sam še nič ne zaveda. Otroka je treba pustiti, da doraste in nato sam izbere tisti svetovni nazor, ki najbolj odgovarja potrebam njegove narave. Nato pride še verouk v šoli, kjer nežnemu otroku župnik govori le o grehu, peklju in hudiču, da ga ostraši za vse življenje. Ubogi otroci! Ali ni res tako?”

Dušebrižnik je sedaj še bolj prozorno videl, da so zadnji „množični“ krsti bogoverce razdražili. Tudi jim ni šlo v račune, da sta odtlej ostajala pri verouku dva šolarja, ki so ju starši v začetku leta odjavili od verouka. Zato pa je gospod Simon s toliko večjo vnemo zavračal Bogataja:

„Saj si otrok tudi ne more izbirati, ali se bo rodil v bogati ali revni družini, v koroških hribih ali na Dunaju. Starši imajo pravico, da dajo otroka krstiti ali ne, da ga odjavijo od verouka ali pa puste pri veroučni uri. Za svoje dejanje so odgovorni eno le Bogu. Ako bi bilo to nasilje, delajo starši svojim otrokom krivico tudi tedaj, ko jih vpišejo v šolo in zahtevajo od njih, da se naučé branja in računanja. Po vašem bi jih morali pustiti, da odrastejo in potem sami svobodno odločijo, ali se bodo naučili abecedo in poštévanko ali ne.”

Mežnarica, ki se še ni pomirila, ga je znala še bolj zavrniti in je pristavila: „Kdo je pa moje otroke vprašal, ali hočejo izgubiti očeta, ko je moral mož na vojno?” „Bi bilo

dobro, da bi imel ti tudi strah pred peklom in hudičem, da bi me drugič pustil pri miru.”

Iz: Gregor Hribar, Pogovor v gostilni.

VSI TRIJE SO SE ZMOTILI ...

Morda ste že slišali, kaj se je zgodilo dvema zdravnikoma, ki sta na sprehodu zagledala človeka, ki je čudno mencaje hodil.

„Paraliza”, pravi prvi. „Revma”, trdi drugi. „Paraliza, revma, paraliza, revma...”

„Kaj se bova prerekala, vprašajva ga!”

In ga pobarata, razloživši svoj spor.

„Bolnik” je bil malo nervozen, pa je vendar stvar lepo pojasnil, rekoč:

„Vsi trije smo se zmotili, gospoda. Vi, ki ste mislili, da sem paraličen, vi, ki pravite, da sem revmatičen, in jaz, ki me je začrvičilo in sem mislil, da bo šla sapa od mene, pa... ni bila sapa...”

(Kk. v Zb. Sv. Sl.)

IZRAČUNAL JE...

Neki statistik je izračunal, da, če bi si človek do 50. leta nikdar v življenju ne porzal nohtov, bi mu zrastle v dolžino — 18 metrov.

*

Gospodinja prehodi sem in tja po stanovanju do 5 km dolgo pot. Prej, ko kuhinje niso bile tako majhne in praktično urejene kot sedaj, je prehodila do 12 km dolgo pot!

Le tako ga naučiš

Milica je pripovedovala Pepci in Francetu, kako mali Joško noče več govoriti slovenski. Dokler ni začel hoditi v šolo, je še govoril in še lepo. Zdaj je težko z njim gledati tega. „Kaj bo rekla moja mama, če se še s svojim vnučkom ne bo mogla pogovoriti!“

France ji je odvrnil, da je bilo tudi pri Lojzki in Tinčku prav tako. „Otrok je razumen in se prav lahko navadi, če se hoče. Je pa kot vsak — malo len. Rajši bo povedal v tistem jeziku, ki ga večkrat sliši. To je namreč zanj lažje. Ni mu treba misliti, kako se po naše reče.“

Zato delaj tako:

Z otrokom nikdar ne govori drugače kot slovenski. Tudi z možem, ki je Slovenec, govori samo slovenski, da bo otrok čul slovenske besede in si jih zapomnil. Če otrok pove kaj bolj čudno po slovensko, se nikar ne smeji. Lepo mu povej, kako se reče pravilno, in bo drugič znal pravilneje povedati. Nič zato! Dobro je, da ostalo pogumno pove po naše. Če večkrat reče isto tujko, mu povej, kako se beseda reče po naše.

Praviš, da Joško noče govoriti slovensko. Povej mu — sedaj že ni več tako majhen, da ne bi razumel — da se doma v hiši in z mamo in atekom govori slovensko, v šoli in z drugimi ljudmi pa po njihovo.

Ko bo začel s teboj po tuje, ga ne smeš razumeti. Četudi ga razumeš, zahtevaj, da

pove slovenski. Ne stori mu tistega, kar bi rad, dokler ne pove vsaj nekaj po naše. V tem moraš vztrajati. Če se ukloniš, bo videl, da je vseeno, če govori po tuje in si ne bo dal potrebnega napora, da bi se naučil materinega jezika.”

„Kaj hočeš, brez truda ne gre,” je pristavila Pepca. „Tu gre za otrokovo dobro, saj bo znal en jezik več in danes je tako dobro, če znaš veliko jezikov. V takih rečeh pa res ne smemo biti premehki do otrok.”

T.

Otroško dušeslovje

„Imam prijatelja, ki je prebral vrsto knjig o vzgoji otrok. Prepričan je, da mu bo to pri vzgoji veliko pomagalo.“

V knjigah je našel tudi o takozvanih vprašanjih, ki ne dovolijo negativnega odgovora. N. pr.: „Jožek, kaj hočeš za večerjo: kašo ali krompir?“. Jožek namreč ne mara ne krompirja ne kaše.

Ali pa: „Kaj boš sedajle najprej storil: ali boš popravil igrače ali zložil obleko?“ Jožek ni nič kaj navdušen za red.

Seveda je šlo tako dušeslovje tudi paglavcu v glavo. Tako sta si z očetom ogledovala bogato izložbo v trgovini z igračami. In Jožek je čisto nedolžno, kot zna tak petletni junak, vprašal: „Očka, kaj mi boš kupil: avto ali vlak?“

(D. Anderson)

SLADKOSNEDKA

Je pri naši hiši miška
majhna, miška sladkosneda.
Sladkosnedka vse pretakne,
naj bo lonček ali skleda.

Nosek pomoli v omaro
in koticke vse pregleda,
kje se skriva čokolada,
kje skodelica je meda.

In če sreča kje klobaso,
že jo pridno nosi v usta,
gloda, neprestano gloda,
dokler cele ne pohrusta.

Pa če mlekec kje zagleda,
že ga naša miška pije.
Ko omaro vso prekuka,
v temno shrambo še zavije.

Tam je smetana! Seveda
že jo miška naša liže.
Nosek ves je bel. In cmoka
sladkosnedka na vse viže.

Še slanino tam napade!
Sladka, glej, oj, sladka paša! —
Ali veste, da je Marko
sladkosneda miška naša?!

M. Golar

TAM IZ NAŠIH KRAJEV

V Jugoslaviji je stopil v promet **nov stoninarski bankovec** s sliko lokomotive in državnega grba. — Na **Goriško** je prišla pomlad letos 14 dni kasneje kot običajno. — Na **Slapu pri Tolminu** je začel obratovati nov mlin, ki bo lahko zmel na dan do 150 q. — Mednarodne razstave umetniških fotografij v Ljubljani se je udeležilo 217 fotografov iz 35 držav.

Ljubitelje dobre kapljice je razveselila velika **vinna razstava**, ki ima namen spoznati svet s slovenskim vinom. Pred vojno so izvozili okrog 250 vagonov vina na leto iz Slovenije. Lani je izvoz presegel 3500 vagonov. Na razstavi je bilo 586 različnih vinskih sort, od teh iz Slovenije 195 sort slovenskega vina. Kdor je imel denar, se ga je že lahko nasrkal, kakršnega si je pozelel.

„Ljubljanski dnevnik“ poroča 15. apr.: „**Brežiški zdravstveni dom** bo treba urediti ali pa zapreti. Poslopje razpada, v čakalnici se mešajo zdravi s tuberkuloznimi bolniki. V domu so poprej imeli dober rentgenski aparat, pa so ga odpeljali drugam. V zameno so dobili iztrošen aparat, iz katerega skačejo iskre, zaradi česar je pred kratkim nastal požar...”

Od vseh jugosl. mest ima **Ljubljana največ vrtov** in zelenja (486 kv. metrov na prebivalca). — Vr. piše v ljublj. časopisu: „Izučeni usnjarji točijo vino in vozijo tramvaj, v kranjski usnjarni pa bi jih hudo potrebovali. Zakaj? Ker so tam enako plačani, a delo je lažje in bolj čisto.”

O avtomobilih in kolesih

V Jugoslaviji je bilo l. 1938 4270 tovornih avtomobilov, lani pa 18.770 (od teh le 1.900 v zasebni lasti), Potniških avtomobilov je bilo isto leto 13.560, lani pa le 8 tisoč 410 (razen 3210 vsi v državni lasti). Avtobusov je bilo 940, lani pa 1.340 (le 23 v zasebni lasti). Motornih koles je bilo prej 7.660, lani pa 10.610 (9680 v zasebni lasti).

Vsak peti Slovenec ima dvokolo (bicikelj). 58,6% koles pripada delavcem in nameščencem, 23,3 % kmetom, 10,3 % upoko-jencem, ostali pa drugim.

Kulturne vesti

V Švici so odkrili nekaj novih slovenskih knjig iz protestantske dobe, med njimi

Trubarjev „Abecedarium oli tablice 1566.“ in njegovo „Eno duhovsko pejsen zuper Turke“. — Izšel je „Statistični letopis Slovenije 1953“, ki podaja množico najrazličnejših podatkov iz slovenskega življenja. — Minulo je 540 let, odkar je bil na Gospodstvu na Koroškem ustoličen zadnji koroški vojvoda po slovenskem obredu. — Minulo je 200 let, odkar je zagledal luč sveta naš rojak Jurij Vega, velik vojaški strokovnjak in matematik. — Muzej v Tolminu so razširili, da bodo obiskovalci lahko videli v njem staro tolminsko kuhinjo, predelavo mleka, planšarstvo, narodne noše in razne statve. — Pesnik Cvetko Golar je praznoval 75 let.

Državljanstvo beguncev

Leta 1946. je izšla odredba, katere predpisi točno določajo, da begunci izgubé državljanstvo. „Lj. dnevnik“ razlaga to odredbo 28. aprila tako, da to ne pomeni, da je vsem odvzeto državljanstvo. Državljanstvo izgubi le tisti begunec, ki sam zaprosi za izbris in plača izbrisno takso, ali pa tisti, za katerega pristojne občinske ljudske oblasti zahtevajo odvzem državljanstva. Vse druge smatrajo današnje oblasti še vedno za jugoslovanske državljane in imajo na jugoslov. ozemlju nad njimi sodno oblast po svojih zakonih.

Tistim, ki gredo na obisk

Popust na železnicah in ladjah imaš le, če greš v Jugoslavijo s turistično vizo (ne z navadno). Turistična viza velja le za 2 meseca.

V Jugoslavijo lahko prineseš robe do vrednosti 500 dolarjev. Ta roba se ne carini, če ni namenjena razprodaji. Če n. pr. prineseš kave v vrednosti 500 dolarjev, boš gotovo plačal carino, ker je jasno, da te kave ne boš sam porabil, ampak jo prodal.

Dinarjev v Jugoslavijo ne smeš nositi. Če jih neseš in te dobijo, ti jih bodo vse zaplenili. Smeš pa nositi, kolikor hočeš, tujega denarja, ki bo zamenjan v menjalnica po tamkajšnji tedanji uradni valuti.

Pa je le res!

Nekateri se v „Rodni grudi“ trudijo, da bi poštene in verne izseljence prepričali, da pri nas doma vere ne preganjajo. Pri tem podajajo izjave izseljencev, ki izjavljajo, da so doma videli cerkven pogreb in ljudi, ki gredo na božjo pot. Nekatere izseljence so lani peljali tudi na Brezje. In pri sprejemu na Jesenicah ni manjkalo duhovnika.

Na to lahko z veseljem odgovorimo, da je vse to res in želimo, da bi bilo to povsod mogoče tudi v bodoče. — Sleparsko pa je dokazovati s tem, da vere ne preganjajo. Če kdo vrne desetino dolga, še ne more govoriti, da ni več dolžan!

Zgleda, da bo potrebno objaviti dragim nam rojakom, kaj so nekateri od teh, ki so bili doma, doživeli in kako so spoznali, da so govorice o svobodi vere lažnive. Zaman so povpraševali po knjigarnah in pri duhovnikih za slovenskimi molitveniki. — Na Brezjah nikjer ni bilo mogoče kupiti podobic, še fotografij brezjanske božje poti ne! — V kinematografih nikjer ni na programu verskega filma. — Starši ne morejo poslati otrok v krščanske šole. — Kje so nekdanj tako cvetoča verska društva, skozi katera je šlo toliko naših mož in žena, ki so sedaj v tujini?

Pišejo, da so vse cerkve odprte. Naj povedo še to, da sta Marijini božjepotni cerkvi na Ptujski gori in na Blejskem otoku odvezti službi i božji in spremenjeni v muzej. — V veliki cerkvi sv. Jožefa v Ljubljani — kaj počenjajo? — Križevniško cerkev v Ljubljani so dali starovercem. — Pravijo, da vsak lahko veruje, kar hoče. Da, res ima vsak lahko svoje verske misli. Take priprave še niso iznašli, da bi misli uklenili. Toda vera v mislih še ni prava vera. Vera je življenje po resnicah, razodetih od Boga. Tam je vera svobodna, kjer tam živenci človek (ne turist!) lahko brez strahu (da mu bo kaj škodovalo, da bo ob službo, da ga bodo zaničevali in zapostavljali itd.) živi po veri: kot učitelj v šoli, uradnik v uradu, na cesti, pri delu itd.

Cerkve ne preganjajo z gorjačo. Tudi zobe danes ljudje bolj fino derejo kot včasih. Zdravniki dajejo injekcije, da človeka nič ne boli... Podobno se delo proti veri

vrši z uspavanjem vernih. Primer tega uspavanja je ravno dokazovanje izseljencem, kaj je vera. Napisali so, da lahko vsak veruje, kar hoče. S tem hočejo dopovedati, da je prava vera in vsa vera v mislih, kar je popolnoma narobe. V glavah izseljencev bi radi izmaličili pravo podobo vere. Vedó namreč, da če se jim to posreči, se jim bodo posrečile pozneje tudi druge reči.

Učiti, kaj je vera in kaj je Cerkev, to je verska stvar in naj se v to ne spuščajo. Kaj se vtikajo v verske zadeve! Njih področje je politika! Vsak pošten človek ve, da je prava vera in življenje po njej zelo koristno in potrebno za mirno in pošteno življenje v družbi. Spoštovanje resnic božjih pri vladanju in vzgoji mladine bi tudi današnji Jugoslaviji bilo samó v dobro.

Vse to bi koristilo napredku družbe, pomagalo skupnosti in državi. Saj vidimo, koliko je govorjenja o birokraciji, kraji družbene imovine, nepoštenosti, brezbriznosti za skupnost, ločitvah zakonov in o izredni pokvarjenosti mladine, kar je vse sad omalovaževanja vere in resnic i božjih.

Žalostna obletnica

Prve dni junija bo že deveta obletnica najstrašnejših dogodkov, ki so se kdaj zgodili na Slovenskem.

Tiste dni so namreč leta 1945 domače partizanske čete pobile brez vsake sodbe okoli 12.000 slovenskih mož in fantov ter tudi žená in deklet, ki so bili protikomunističnega mišljenja.

Pobijali so jih predvsem okoli Teharj in Celja na štajerskem in sredi kočevskih gozdov na Dolenjskem, pa tudi na več drugih krajih.

Žalostnim materam in ženam še do danes niso priznali, da so mrtvi in tudi ne pustijo, da bi njih trupla pokopali na domačih pokopališčih.

To množično klanje presega onega, ki so ga izvršili brezbožni Sovjeti nad poljskimi oficirji v Katynu l. 1939.

To objavljamo zato, da bodo tisti, ki še ne vedó, poučeni tudi o tej vrsti „razmesarjenih trupel po slovenskih gozdovih“.

Da bodo novice objavljene v številki, ki izide konec meseca, jih pošljite vsaj do 2. v mesecu poverjeniku v vaši bližini ali naravnost na uredništvo v Celovec.

ANGLIJA

Slovenska soba v Londonu

Ne bo odveč, ako ponovimo nekatere zadeve, ki so bile v „prilogi k Naši luči za maj“, ki je izšla samo za Anglijo.

Šmarnice smo imeli dvakrat na teden v prostorih, ki so last Hajnžičeve družine v Londonu. Dolgo smo namreč pogrešali primernih prostorov, saj sta dvorana in cerkev na Golders Greenu bila na razpolago le vsako prvo nedeljo. Težko je bilo dobiti prostor za pevske in igralske skušnje. Marsikdo se tudi ni vedel kam zateči, ko je bil v mestu. Vsem tem zadevam je pomagano s posebno „Slovensko sobo“, kjer se sedaj redno zbiramo.

Tudi če bi iz Evrope prišli v London, se oglasite tam. Je to: **16. Hargrave Road, London N. 19.** Hiše ni težko najti. Ako ste prvič, je najbolje vzeti taksi, ki vas postavi pred hišo. Ako ste mesta bolj vajeni, se peljite s podzemeljsko železnico do postaje Archway (izg.: arčvej) na severni progi (Northern Barnett ali Mill Hill East line). Tudi vrsta avtobusov vozi mimo.

Tam na Archway poiščite Junction Road (izg.: žanšen roud) in kmalu boste videli Hargrave Rd. Ako bi hoteli tam prenočiti, ima Hajnžičeva gospa na razpolago tudi sobo in rada pripravi tudi kaj za pod zob.

Blagoslov in sestanki na prve nedelje na Golders Green ostanejo. In sicer je ob 5. popoldne blagoslov v cerkvi in potem primeren program na odru. Tako bo prva nedelja v juniju posvečena spominu padlih junakov, kot se jih vsako leto spominjamo v juniju. V cerkvi bodo molitve za pokojne, v dvorani kratka spominska akademija.

BELGIJA

LIEGE — LIMBURG

Veliko noč smo lepo praznovali. Čisto po naše! Na veliki četrtek smo v Eisdenu imeli uro molitve. Na veliko soboto popoldne je

bila po vseh kolonijah v Limburgu blagoslovitev velikonočnih jedil. Na veliko nedeljo so nas zvonovi že navsezgodaj dvignili pokonci. V Eisdenu smo o pol 6. uri zjutraj imeli ganljivi obred vstajenja Gospodovega. Veličastna je ta proslava Kristusovega zmagovalstva nad sovraštvom, hudobijo in smrtjo! Divno so odmevale naše vesele velikonočne pesmi v sveže pomladansko jutro.

V Waterscheju smo praznovali veliko noč na veliki ponedeljek. Tudi tu so pesmi novega društva „Slavček“ marsikomu privabile solzo v oči.

Na drugo nedeljo v maju so se igralci in pevci iz Eisdenu spet predstavili rojakom iz okolice Charleroi z narodno pesmijo in igro. Bili so zelo sprejeti in so za nastope želi toplo priznanje.

Na tretjo nedeljo v maju pa imajo naši iz Waterscheja in okolice svojo krstno predstavo. Na programu so govori, deklamacije, pevske točke, igra „Županova Micka“ in prosta zabava. O nastopu, na katerega nestrpnost čakamo, bomo podrobneje poročali prihodnjič.

Bolniki: Nestalno vreme zgodnje pomladi je zelo mučil naše upokojene rudarje. Upamo, da jim bo poletje, ki je pred durmi, prineslo vsaj malo olajšanja. Bog daj!

Pokojni: V Eisdenu sta bila pokopana gg. Peter Miškorka iz Slovenske Benečije in Franc Klobasa od Rajhenburga, ki je že več let preživel v zavetišču za stare ljudi.

Obeh rojakov, ki sta imela lepo število prijateljev, se spominjamo v molitvi!

Sprememba naslova: Od 1. junija dalje bo naslov izseljenskega duhovnika za področje Liège — Limburg sledeči: Vinko Žakelj, Rue de la Paix 16., Liège. — Številka telefona: 23.96.88 (kot doslej). — Številka C. C. P. 395.229 (poštna položnica).

CHARLEROI—MONS

Najprej poročamo o zelo lepo uspeli prireditvi v Charleroi 2. maja. V prijazni dvorani v Gilly se je zbralo veliko rojakov in preživel lep večer. Igralci društva sv. Bar-

bare iz Eisdena so nam odlično pokazali svoje igralske sposobnosti v igri „Trije vaški svetniki“. Dobro so se tudi odrezali trije otroci z igrico „Botra Nerga“.

Naši domači pevci so nam lepo zapeli več preprostih, a vedno lepih narodnih. Nazadnje so se predstavili še limburški pevci iz Eisdena in tudi lepo podali več slovenskih pesmi. Prireditev je nepričakovano lepo uspela, za kar se moramo poleg vseh drugih zahvaliti posebno še vsem, ki so skrbeli za jedačo in pijačo!

Veliko noč smo praznovali s službo božjo v Charleroi, katere se je kot vsako leto tudi letos udeležilo izredno veliko rojakov. Naši pevci so želi lepo priznanje! Rojaki onstran Monsa so se zbrali k velikonočni službi božji na vel. ponedeljek pri čč. sestrah v Paturages. Za rojake iz Beneške Slovenije je bila domača služba božja že na oljčno nedeljo v Tamines (La-Praïle).

Žalost je posegla v dve družini. G. Jožefu Obidiču iz Boussoit je že pred meseci umrl v goriški bolnišnici ljubi mu sin Mirko po velikem trpljenju. Vsem v težko preizkušeni družini izražamo sožalje. — V družini Vilčeta Bunnika v Elouges pa so izgubili nedavno rojeno Bernardko. Nepričakovana izguba je pretresla vse njihove poznanke. Tudi njim: Naše sožalje! —

Na posledicah udarca v rudniku je umrl v bolnišnici Charleroi 27-letni Bruno Batišič, doma iz Prapotnega v Beneški Sloveniji, kjer zapušča ženo in dva otroka. Naj počiva v miru!

Poroke: V Marchienne-Docherie se je poročila Terezika Kotnik in Georges Sciffet, v Paturages Ani Lajbacher in Jacques Glineur, v Moignélée pa Virgilij Komunjaro in Stefanija Rutar, oba iz Beneške Slovenije. Mnogo sreče na življenjski poti!

OPRAVIČILO

Pod zaglavjem *Belgija* je bil zadnjič objavljen po pomoti poziv g. Parfanta iz Hollandije. Poziv je veljal Slovencem v holandskem Limburgu in ne v belgijskem.

FRANCIJA

Važno imenovanje

Z odlokom Svete koncilске kongregacije je g. N a c e ČRETNIK, rektor Slovenske katoliške misije v Parizu, imenovan za vr-

hovnega ravnatelja celotnega dušnopastirskega dela med vsemi jugoslovanskimi izseljenci v Franciji.

Slovenci smo ponosni na zaupanje, ki so ga s tem imenovanjem izkazale g. Čretniku najvišje rimske in francoske cerkvene oblasti, ko so mu izročile to težko in odgovorno nalogo.

Da bo njegovo delo, katerega mora vršiti v težkih zunanjih okoliščinah, res plodnosno, moramo vsi pogosto misliti nanj v svojih molitvah in skrbeti, da naše duše ne bodo trnjeva puščava, marveč pripravljeno polje, kjer bodo naši požrtvovalni duhovniki s pridom mogli sejati božjo besedo.

V tem smislu izrekamo vsi slovenski izseljenci v Franciji svoje čestitke, ki pa so obenem naša obljuba in naš program!

Pas de Calais

LIEVIN

V red dominikank je stopila naša rojakinja Viktorina V i r a n t. V nedeljo 9. majnika se je vršila v Lille lepa in ganljiva slovesnost, ko je sprejela redovno obleko. Slovesnosti so se udeležili njeni starši, bratje in sestre ter lepo število Slovencev iz Lievin. Vsi smo veseli in ponosni na ta redki dogodek med nami izseljenci, da je Bog poklical v svojo službo našo rojakinjo, ki bo molila za nas v novem poklicu.

— — —

Letošnje šmarnice smo v tem Marijinem letu prav lepo obhajali. Večer za večerom so mali in veliki napolnili zasilno kapelico pred oltarjem Brezmadežne, ki je bila obdana s cvetjem in lučkami. Branju šmarnic so sledile pete litanije Matere božje in druge lepe Marijine pesmi, kot smo bili vajeni doma.

BRUAY-EN ARTOIS

Tudi rojaki v Bruay so imeli vsak večer v maju pobožnost pred Marijinem oltarjem, kot je to njihova lepa navada vsako leto. Kar je posebno hvale vredno, je to, da, oddaljeni od drugih slovenskih kolonij, sami poskrbijo za branje šmarnic, za molitev in petje.

Posnemajte jih tudi v drugih kolonijah! Kjer ste bolj osamljeni, ste še bolj potrebni posebnega varstva Matere božje. Narod slo-

venski naj tudi na tujem ostane Marijin narod!

ZAHVALA

Zahvaljujem se prav pristržno vsem rojakom in vsem prijateljem za vse dobrote, ki so mi jih izkazali v moji težki boleznii.

Posebno pa se zahvaljujem vsem, ki so me obiskali v bolnišnici v Lille; kakor tudi vsem, ki so me obiskali doma. Bog vam povrni!

Simonič Franc
Bruay-en Artois

FOUQUIERES-LES LENS

Prav je, da ne pozabimo na naše bolnike, ki osamljeni med tujci prenašajo težki križ bolezni. Tako je v tej koloniji že 5 let bolan in zadnja tri leta in pol prikovan na bolniško posteljo naš rojak Ivan Mlekuš, doma iz Kala pri Bovcu na Goriškem. Stanuje: Pavillon 4, st. 13.

Kako je bil vesel in hvaležen, ko so se pri delitvi ameriškanskega sira in masla med slovenske izseljence spomnili tudi njega. Vse rojake lepo pozdravlja in jim kliče: Bog vaš živi vse skupaj!

Če pride „Naša luč“ v Ameriko, bi bil jako hvaležen, če bi mu mogel kdo poskrbeti za naslov njegovega strica, ki z družino živi nekje v Severni Ameriki. Stric se piše CUDER, doma istotako iz Kala.

Pariz

Z odlokom koncilske kongregacije sta bili v Parizu ustanovljeni posebna Slovenska katoliška misija, katere rektor je g. Nace ČRETNIK, ki je obenem imenovan za ravnatelja celotnega dušnopastirskega dela med vsemi jugoslovanskimi izseljenci v Franciji, in posebna Hrvatska katoliška misija, katero vodi dominikanec č. g. Teodor Dragun.

Služba božja za Slovence v juniju bo v nedelji 13. in 27. jun. (ob petih popoldne v kapeli 80 Rue Vaugirard, métro: Saint-Placide).

Poroče: Na velikonočni torek se je poročil v Parizu slovenski zdravnik na Madagaskarju dr. Bogdan ERJAVEC, sin znanege slovenskega zgodovinarja Frana Erjavca, z gdč. Barbaro Ahačič. Iz vsega srca jima želimo vso srečo, da bi tudi na daljnem Madagaskarju, kamor kmalu odpotujeta,

njuna družina bila vzgled slovenske in krščanske miselnosti, da se bosta z njo prežeta in s številnimi potomci vrnila v Ljubljano, „ko se bodo Kranjcem vremena zjasnila“, kakor pravi slovenski pesnik Prešeren. — V soboto, 24. aprila se je v cerkvi Bry-sur-Marne poročil Mirko Petrič, iz znane dolensjke Petričeve družine, z gospodično Marcelle Petit. Naše iskrene čestitke (z željo, da bi Petričeva gospa tudi mlado gospodinjno naučila „kühati kúrjo žüpo“)!

MARNE (Marfaux)

Na velikonočni ponedeljek smo se v lepem številu zbrali pri sveti maši v Marfaux. Vsi smo bili zelo zadovoljni: tisti, ki smo opravili velikonočno dolžnost, pa tudi drugi, ki smo sklenili, da bomo prihodnjič izrabili tudi mi izredno priliko, ko pride med nas naš slovenski duhovnik. Po cerkvenem opravilu so nam kar prehitro minile prijetne ure v Smejevi družini, kateri se za skrb in delo, ki ga je imela z nami, toliko bolj zahvaljujemo, ker nam je ponudila svoje gostoljubje, čeprav so vsi njeni otroci ležali v postelji, bolni za ošpicami.

LOIRET (Oison)

Bela nedelja nas je pripeljala v Oison, kjer smo „obelili“ svoje duše ter sklenili, da bomo po zgledu naše nebeške Matere, kateri je posvečeno letošnje leto, zanaprej še bolj zvesti Bogu in Cerkvi in da bomo v pravi krščanski ljubezni gojili in poglobili lepo domače medsebojno razumevanje in spoštovanje. Pod gostoljubno streho Matkovih kar nismo opazili, kdaj je prišel večer, ko je vsak moral hiteti na svoj dom in k svojemu vsakdanjemu delu.

Pod Luksemburgom

TUCQUEGNIEUX — MARINE

Za veliko noč nas je obiskal slovenski misijonar, jezuit p. Pavle Leskovec. Imeli smo parkrat slovensko službo božjo in bila je prilika za velikonočno spoved. Potrebni smo, da bi ostal vedno pri nas, a je moral nazaj na svoje mesto. Lepo se mu zahvalimo in če mogoče: „Na svidenje“.

Prvega majnika smo bili z mnogimi ro-

jaki od drugod v Habsterdicku pred oltarjem naše Marije Pomagaj. Bili smo vsi veseli in, če bo mogoče, bomo vsak prvi maj tako praznovali. Po večernicah smo skupno čestitali g. Grimsu za god. Bilo je vse pristrčno in lepo, samo bolelo nas je, ko smo ga gledali hoditi s palico in še to z bolečino. Iz srca želimo, da čimprej okreva in nas spet pride vesel obiskat v Mthe. in Moselle. Pogrešali smo močno tudi g. Ribiča, ki leži v bolnišnici. Tem potom mu vsi Marinčani pošiljamo pozdrave in naj si ne misli, da bo šel v 'penzion'. Še dosti dela ga čaka, predno pride naslednik, ki ga pa še ni videti.

Ne smemo pa se pozabiti zahvaliti za darilo, ki smo ga dobili v Habsterdicku. Ne vem koliko kg sira in masla je stalo naenkrat pred nami, da se nam je srce kar samo od sebe smejalo. Bili smo zares iznenadeni ko smo to videli. — Srčna hvala tistim, ki so nam to preskrbeli in dali!

Slovenski izseljenci pri brezjanski Materi božji

Prvega maja so slovenski izseljenci ob nemški meji, kakor sploh iz vse vzhodne in severne Francije, pokazali, da so tudi v tujini ohranili eno najlepših naših lastnosti — ljubezen do Marije in ljubezen do slovenske pesmi.

Že v zgodnjih dopoldanskih urah je prostor pred cerkvijo v Habsterdicku, kjer je lep oltar z brezjansko Marijino podobo zgedal kot veliko avtobusno središče. Številni avtobusi so namreč pripeljali naše izseljence iz Merlebacha, iz Aumetza in Algrange, iz Tucquegnieux z g. Jankovičem na čelu, ki tudi ta dan vkljub skrbem ni zgubil svoje dobre volje; prišli so iz Creutzwalda ter da ne pozabimo onih iz daljnega Pas-de-Calaisa, iz Sallamines, s katerimi je prišel njihov dušni pastir msgr. Zupančič. Potem pa številni osebni avti, še celo iz Nancyja. Tako so naši romarji iz bližnjih in daljnih krajev, kjer so slovenski izseljenci, s Slovenci iz Stiring-Wendela in Habsterdicka napolnili skoro do zadnjega kotička tamošnje cerkev, ki je precej velika.

Cerkvena slovesnost, katero je vodil generalni vikar pariške nadškofije in ravnatelj celotnega dušnopastirskega dela med vsemi izseljenci v Franciji msgr. RUPP, se je začela s sv. mašo, katero je daroval msgr. Zupančič. Nato je č. g. Nace Čretnik iz Pariza imel pridigo, v kateri je poudaril, kako nam

Pri nas bo letos pri slovesnem sv. obhajilu tudi Gabrijel Petkovšek, sin slov. očeta in matere. Njemu in družini želimo k prazniku mnogo blagoslova.

Lojze Rebsel, ki je od tu odšel v Kanačo, se je tam poročil z domačinko. Prva želja obeh je bila, da obiščeta svojo mater tu na Marini. Za naše otroke, ki so tu zrasli, je dom tukaj. In ta vedno vleče.

V mesecu maju bo praznoval 25-letnico poroke Plahuta Anton s svojo ženo Malko. Dolgo sta bila na Marini vsem dobra tovariša. Zdaj sta v Boulange, a še vedno rada prideta med nas, kjer sta nam vsem draga in dobrodošla. Za ta dan jima vsi iskreno čestitamo.

Sedaj pa naj še povem, kako smo peli na avtobusu, ko smo šli v Habsterdick. Nam je ugajalo in je škoda, da bi pozabili: „Le Slovenci nimamo več meje, ker povsod, povsod je naša kri!“

P. A.

je Marija vzgled vere in kako mora biti po vzgledu apostolov tudi naš cilj, da vztrajamo v molitvi z Marijo. Po pridigi je pristopil k oltarju, katerega so obdajale slovenske zastave iz vseh krajev, od koder so naši romarji prišli. Med sv. mašo je pevski zbor „Slomšek“ iz Merlebacha pod vodstvom njihovega izkušnega in požrtvovalnega pevovodje Emila Šinkovca krasno prepeval Marijino življenje, kjer se pesmi in recitacije menjajo ter nas vodijo od božje zamisli o Brezmadežni do njenega rojstva, do angelovega oznanjenja, k jasicam, od koder spremeljamo Marijo kot Mater izseljencev na njeni poti v tujino, ter nato na Golgoto, pa se končno tudi mi z Njo radujemo ob Vstajenju. — Nato je bila še ena sv. maša, katero je daroval msgr. Stanko Grims.

Po končani dopoldanski cerkveni slovesnosti so romarji šli ali k znancem ali pa v dvorano, da so se pokrepčali, kar je že kar potrebno bilo po dolgi poti. Gospa Liza Turnšek pa je povabila na kosilo pariškega generalnega vikarja in druge gospode.

Ob dveh pop. smo se zopet zbrali v cerkvi ob Mariji, kjer nam je najprej spregovoril msgr. Rupp, ki nas je s pristrčno besedo vzpodbudil k ljubezni do svojega naroda in k ljubezni do Cerkve. Poudaril je skrb Cerkve za naše izseljence, kateri imajo odslej po konstituciji „Exul familia“ povsod pra-

vico do svojih lastnih župnij, povedal je tudi, da je cerkvena oblast prav pred kratkim imenovala č. g. Čretnika iz Pariza, da bo vodil vse dušnopastirsko delo med vsemi jugoslovanskimi izseljenci v Franciji. Opozoril nas je na to, da bi svojo zvestobo Cerkvi in narodu svojemu zatajili, če bi se pustili premotiti od brezbožnega komunizma.

Po pridigi smo imeli pete litanije Matere božje, kjer se je ob krasnem petju marsikomu orosilo oko, pa tudi pogrelo srce. Zato smo na koncu s tem večjo gorečnostjo skupaj zmolili molitev za Marijino leto, katero je dobil vsakdo za spomin, in molitev za naše izseljence, za naše bolnike in za našo domovino.

Iz cerkve smo nato hiteli v dvorano Zipp, ki je bila kar premajhna za tako številne goste. Prireditelj je v odsotnosti bolnega g. Ribiča, ki je le v duhu bil z nami, mojstrsko vodil g. Kosec. Potekala je v pristni slovenski domačnosti ter pokazala, kako slovenski izseljenci znamo ceniti požrtvovalno delo naših duhovnikov. Bila je namreč namenjena predvsem proslavi godu našega priljubljenega dušnega pastirja gospoda Stanka, ki vkljub svoji bolni nogi junaško in požrtvovalno opravlja svoje delo.

Naši izseljenci iz vseh kolonij so pa tudi pokazali, kako znajo s pesmijo in deklamacijami vršiti svoje kulturno poslanstvo v tujini. Po uvodnem pozdravu g. Jankoviča, ki je pozdravil vse francoske in slovenske goste, so se vrstile kolonije iz Habsterdicka, iz Stiring-Wendla, iz Merlebach-Freyminga, iz Creutzwalda, iz Sallauminesa itd. Človek ni vedel, kaj naj bi bolj občudoval: ljubezen naših izseljencev do slovenske pesmi in naše besede ali ljubkost mladih, ki so pogumno nastopili, ali požrtvovalnost organizatorjev in tistih, ki so nastopali in katere vsak nastop stane dosti truda in žrtev, ki pa jih vendar z veseljem doprinesejo.

Ob zaključku je g. Čretnik govoril o kulturni pomembnosti pisarne Katoliške misije v Merlebachu, ki je nekaj pravi muzej vsega izseljenskega dela v tem predelu Francije: kdor se hoče o tem prepričati, mora samo stopiti v pisarno in odpreti oči. Naglasil je pa tudi, da je takšen dan, kot je bil prvi maj v Habsterdicku, za slovenskega duhovnika, ki je ob svojem vstopu v duhovništvo izrekel, da je Bog njegova dediščina in njegov kelih, dokaz, da je ta kelih dostikrat tudi kelih duhovnega veselja.

Vsem so se globoko vtisnile v srce tudi misli, ki jih je na koncu izrekel msgr. Stanko Grims, ko je rekel, da je njegova dolžnost, da vse izseljence opozori na njihovo dolžnost, da ljubijo svojo zemeljsko mater, ki je zanje toliko žrtvovala, morda toliko skritih solz prelila; nadalje, da ljubimo drugo

svojo mater — slovensko domovino in da ne smemo pozabiti njene govornice; pa da ljubimo svojo nebeško Mater Marijo, kateri je bil posvečen ta dan.

Noč je že legala, ko so počasi drug za drugim začeli odhajati avtobusi na vse strani, vsem je bilo težko pri odhodu, zato pa je želja, da se tudi v bodoče zopet kmalu tako snidemo, tem večja. Le oni, ki so prišli iz Sallauminesa, so ostali z nami, ker so bili preveč utrujeni, saj so potovali vso noč, in ker jih je čakalo drugi dan še važno delo.

NEDELJA 2. MAJA V MERLEBACHU

Dopoldne smo se zbrali pri slovenski službi božji, kjer nam je s svojo priprosto besedo, ki privré iz srca in se tem globlje vtisne v srce, msgr. Zupančič pokazal smisel Marijinega leta in smisel, pomen in neprecenljivo vrednost prave pobožnosti do Marije.

Popoldne pa so se nam predstavili igralci Društva sv. Barbare iz Sallauminesa z igro „Mlinar in njegova hči“. Presenetili so nas s svojimi igralskimi sposobnostmi in s svojo lepo slovenščino, ki je tem bolj hvale vredna, če pomislimo, da mladi niso hodili v nobeno slovensko šolo.

Ko se je v ponedeljek zjutraj njihov avtobus poslavljaj od Merlebacha, je bilo enim in drugim težko pri srcu, toda delo je klicalo, v srcih pa so odnesli sklep, da bodo tudi na kulturnem in verskem polju ostali dobri in zavedni Slovenci!

Slovenec iz Francije

Ob nemški meji

Novice Kat. misije v Merlebachu:

Srečnejšo veliko noč kot na zemlji so odšli praznovati, ko so se ločili od tega sveta: v cvetu svoje mladosti: GUČEK Alfonz, 23 let star, pri svojem poklicu v jami, pokopan na veliki petek 16. aprila v Jeanne d'Arcu, previden s svetimi zakramenti. Bil je splošno priljubljen fant, zato je družino toliko bolj zadel ta udarec. — Dan nato, na veliko soboto 17. 4. nas je zapustil naš najstarejši rojak daleč naokrog BOŽIČEK Martin iz Rosbrückna, o katerem smo poročali v prejšnji številki, da je zelo bolan. Pokopan je bil na veliko soboto dopoldne v Rosbrücknu, previden s sv. zakramenti. Prostorček pred hišo, kjer je leta in leta s prijazno besedo pozdravljaj mimoidoče, je zdaj prazen. Dragega očeta pa se vsakdo z veseljem spominja. — Na velikonočni po-

nedeljek pa nas je zapustila na Hochwaldu stanujoča mati SLADIČ Marija, rojena 29. 2. 1887. v Trbovljah in pokopana cerkveno v sredo po veliki noči 21. aprila. — Vse tri omenjene so pokopali francoski duhovniki, ker je bil izseljenski duhovnik ta čas bolan. Staršem in sorodnikom vseh rajnih izražamo globoko sožalje, pokojnim pa želimo večno srečo pri vstalem Zveličarju.

V marčevi številki je bilo pomotoma objavljeno, da je družina KOZOLE Antona iz Habsterdicka dobila dete Edmunda; pravilno: dobila je deklico z imenom Kristijan-Marija.

Od raznih bolnikov, ki leže v bolnišnicah ali doma, smo se zelo resno bali, da bi nas zapustil naš cerkovnik RIBIČ Franc. Tik pred veliko nočjo mu vsem znana rudarska bolezen (kamen na pljučih) skoro ni pustila več dihati, tako da so ga hitro morali prepeljati v bolnico na Hochwald. Par dni je bil v zelo kritičnem položaju. Zdaj se mu je zdravje že poboljšalo v veliko veselje družine in vseh rojakov.

Z veseljem smo se pripravljali na našo božjo pot k Mariji z Brezij v Habsterdick na dan 1. majnika. Na povabila Kat. misije so vsa društva z velikim razumevanjem odgovorila, da se bodo člani in članice udeležili tega romanja.

Poročilo o krasno uspelem romanju je objavljeno na drugem mestu. Moja naloga je le, da se tu še enkrat zahvalim vsem, ki so pomagali pri organiziranju te božjepotne proslave ter pri vodstvu v Habsterdicku. Iskrena zahvala g. RIBIČU, ki žal zaradi bolezni ni mogel biti navzoč, iskrena zahvala g. JANKOVIČU in g. KOSCU Francetu, ki sta imela mnogo dela s pravico in z vodstvom proslave, iskrena zahvala msgr. RUPP-U, g. rektorju Jugoslovanske katoliške misije ČRETNIKU iz Pariza, msgr. ZUPANČIČU iz Pas-de-Calais, ki je prihitel čez 400 km daleč z Društvom sv. Barbare iz Sallaumines ter z zastopniki raznih društev s 5 zastavami; iskrena zahvala vsem, ki so organizirali in vodili avtobuse iz Algrange, Aumetz, Tucquegnieux, iz Creutzwalda, iz Jeanne d'Arca in Merlebach-Freyminga.

Po nadvse lepi proslavi v cerkvi so potem popoldne v dvorani Zipp pokazali vsi

naši rojaki zopet dobro, plemenito srce za svojega izseljenskega duhovnika s krasnimi nastopi in darili iz Habsterdicka, Creutzwalda, Tucquegnieux, Merlebach-Freyminga in Jeanne d'Arca (Društvo sv. Barbare s svojo prelepo zastavo in mnogimi člani), iz Aumetz, Algrange, iz severne Francije in iz raznih drugih krajev.

Merlebaški cerkveni zbor 'Slomšek' je zopet z Marijinimi pesmimi povzdignil vso proslavo v cerkvi in dvorani pod izkušenim dirigentom g. Emilom SINKOVCEM. Kakor temu zboru se zahvaljujem tudi ženskem zboru iz Habsterdicka, kvartetu in zboru iz Sallaumines, mandolinskemu zboru pod vodstvom g. Frica BELINA iz Stiringa in godbi iz Creutzwalda pod vodstvom nam dragega g. RAFAELA. Naš dragi mali JOŽKO pa je sam s svojo harmoniko napolnil vso dvorano z lepimi akordi modernih skladb.

Enako se zahvaljujem vsem ljubim otročičem za deklamacije, šopke in darila. Vse to, dragi rojaki; vaše zbirke, vaša darila, vaša voščila — ustna in pismena — me vežejo s še večjo vezjo hvaležnosti do vas, da vam še v bodoče pomagam za dušo in telo, da kličem blagoslov Marije z Jezusom na vas in vaše otroke! Krasna Marijina proslava, lep začetek majniške pobožnosti, vse vaše molitve, voščila, darila za moj god — vse to mi bo ostalo v spominu za vedno, tako da bom še z večjo upravičenostjo in veseljem prihajal in delal za vas kot resnično — vaš Stanko.

Ob spominu na krasne velikonočne praznike se zahvaljujem iz vsega srca obema gg. duhovnikoma, ki sta tako lepo izvršila svoje delo med rojaki in me s tem zelo razbremenila. G. Jereb Franc in g. Leskovec Pavel: stotera vama hvala! Pridita še!

DRUŠTVO SV. BARBARE V JEANNE D'ARC

Letos smo kar dobro obhajali veliko noč. Vsi smo jo z veseljem pričakovali. Naše misli so bile sicer najprej doma, kjer so bile na velikonočno jutro krasne procesije s krasnimi velikonočnimi pesmimi.

Pred očmi so nam bili spomini iz naših mladostnih let: kako smo prihajali domov, kako je oče razrezal meso, mati kolač, otroci pa smo ogledovali lepo barvane pirhe.

Hrena na ta dan seveda tudi ni manjkalo, pa tudi dobre kapljice v vinogradnih krajih nismo pogrešali. Med tujci je razložil oče otrokom, kaj vse to pomeni. Marsikateremu, ki je to doživel doma — in se živo zamislil v tiste čase, pridejo solze v oči, ker bi rad še enkrat to doživel, ker bi rad ustno voščil svojim dragim velikonočne praznike.

Veseli smo pa že, če le imamo svoje starše še žive v svoji bližini. Zjutraj jim gremo voščiti in, čeprav smo stari, smo še vedno veseli pisanke, katero dobimo za veliko noč, otroci pri starših, pri botrih in botru, pri svojih dobrotnikih. Kako ima na ta dan mizo obloženo tudi naš stric! Prijetno je gledati otroke, kako hitijo na veliko nedeljo k stari mami, k teti, kako bi radi vse naenkrat obiskali. Še jaz, ko imam 38 let, prihitim k mami in vprašam za „pisanke“, katere mi seveda nikdar ne odreče.

Letos nas je razveselil misijonar g. Franc Jereb s Kitajskega. Ker je bil naš slovenski duhovnik bolan, je ta prišel dvakrat v našo kolonijo ter ostal vse dopoldne na veliko soboto pri nas. Ob enih je blagoslovil velikonočne jedi, zjutraj pa je spovedoval in obiskoval bolnike.

Tako so minili velikonočni prazniki za druge družine precej veselo, družina Guček pa je žalovala za svojim dobrim Alfonzom. Naše društvo se je njegovega pogreba udeležilo z zastavo, družini pa tu še enkrat izražamo svoje sožalje.

Tu sporočamo vsem članom, da bodo naši sestanki zdaj vsako drugo nedeljo ob 13. uri v dvorani Lux v poletnem času. Žal so bili zadnji sestanki bolj slabo obiskani. Odbor poziva vse člane, da naj gotovo pridejo k sestankom, pri katerih imamo vedno več važnih reči urediti. Naše društvo priredi dne 20. junija veliko veselico na prostem pri znanem starem „Debelem hrastu“ (Hexeneiche) med Jeane d'Arc in St. Avold. Vesela godba bo otvorila veselico ob treh popoldne. Igrali bomo tudi slovenske plošče z lepim petjem in glasbo: vse to bo klicalo naše rojake na veselico. Po domače bomo spekli prašička; kranjske klobase, potice, kolači — vse bo na razpolago za majhen denar. Tudi pijače seveda ne bo manjkalo. Tako se bodo naši rojaki razvedrili v prosti naravi in tudi zaplesali ob zvokih lepe godbe. Društvo sv. Barbare

vabi s tem vse rojake, ne samo člane, ampak prav vse iz Jeanne d'Arca, Merlebacha, Freyvinga, L'Hopital in druge okolice. Pridite, ne bo vam žal!

Za 1. majnik smo se z zastavo udeležili romanja k Materi božji iz Brezij v Habsterdick. Priključili smo se rojakom iz Creutzwalda in se veselili krasnega prvega majnika najprej pri Marijini podobi, nato v dvorani Zipp ob praznovanju godu našega izselj. duhovnika. Temu smo obenem z drugimi poklonili lepo darilo, nato pa smo se veselili in v lepem spominu na ta dan vrnili domov.

Pričakujemo lepih binkoštnih praznikov, ko bo v naši koloniji slovesno sv. obhajilo, h kateremu bodo šli tudi naši otroci Pribošek Marija, Lušina Vida in Dobrajc Anton. — Lepe pozdrave pošilja naše društvo vsem! Za društvo: P r i b o š e k J o h a n.

H O L A N D I J A

L I N D E N H E U V E L

V nedeljo 2. maja smo imeli zborovanje Društva sv. Barbare. Udeležil se ga je tudi naš slovenski duhovnik, ki je imel tudi kratek nagovor o tekočem delu. V naši farni cerkvi bomo dobili nov križev pot. Tudi naše društvo bo s svojim prispevkom pomagalo kriti stroške. Priglasilo se je tudi nekaj novih članov. Odločili smo se, da gremo na izlet v Eifel (Nemčija) v nedeljo 13. junija. Tudi šmarnice bomo imeli v naši koloniji in sicer vsak četrtek in petek zvečer.

N a š a v e l i k a n o č

Na velikonočno nedeljo ob 6. uri zjutraj smo imeli v farni cerkvi v Heerlerheide skupno slovesno velikonočno procesijo, nato pa pridigo in sv. mašo za pok. p. Teotima. Udeležba je bila prav lepa, rojaki iz vsega Limburga so se udeležili; le rojakov iz Eygelshovena ni bilo, ker jih je pustil avtobus na cedilu.

Globoko nas je pretresla velikonočna pridiga našega dušnega pastirja preč. g. Nandeta Babnika. Povedal nam je, da nam letos velikonočno veselje greni bridka zavest, da bomo, če bo obveljala volja tukajšnjega g. škofa, izgubili pravico do svojega slovenskega dušnega pastirja. G. škof je mnenja, da že zadosti dolgo bivamo v Holandiji in

zato zadosti razumemo holandski jezik, zato ne rabimo svojega duhovnika. Dovoljuje nam samo še za letos in mogoče za drugo leto, da lahko pride v Limburg slovenski duhovnik za spovedovanje pred veliko nočjo in pred praznikom vseh svetnikov, (: torej samo še spovedovanje dvakrat na leto in tudi to samo letos in event. še drugo leto.) Poiskati pa si moramo tega duhovnika sami in tudi sami nositi vse stroške v zvezi s potovanjem. — Gotovo je, da se mi s tem ne strinjamo. Prosili bomo še dalje, da nam g. škof prizna naše pravice. Če bo treba, se bomo za te pravice obrnili tudi še na višje cenkvene oblasti.

Radi sodelujemo pri verskih in kulturnih slovesnostih domačinov, prispevamo tudi v denarju pri vseh tukajšnjih cerkvenih nabilateralnih akcijah, z vsakotedenskimi prispevki pomagamo tudi graditi nove cerkve, pri vsem tem pa želimo ohraniti to, kar smo imeli skoro trideset let v naših kolonijah: vsak mesec sv. mašo s slovensko pridigo, priliko za spoved v materinem jeziku, lastnega duhovnika ob bolniški postelji, naše šmarnice, romanje k naši Mariji Pomagaj, sploh svojega duhovnika, ki nam bo kakor dosedaj ne samo v duhovnem, ampak tudi v kulturnem in socialnem oziru vedno stal ob strani. Mislimo, da je to naša pravica ob božjem, naravnem in državnem pravu.

Res je med nami nekaj rojakov, ki bi raje videli, da bi bili brez svojega slovenskega duhovnika, četudi so ti rojaki celo člani katoliških slovenskih društev. To so ljudje, ki ne delajo drugega, kakor da zabavljajo in razdirajo slovensko katoliško skupnost. V svoji neznačajnosti „nosijo svoj suknjo na obe strani“ in bi radi tudi naša društva speljali na neprava pota. Za take ljudi je pa lasten slovenski duhovnik še posebno potreben.

HEERLERHEIDE — BRUNSSUM

Na velikonočno nedeljo je imel tukajšnji domačin g. T. Crousen novo mašo. Na veliko soboto smo se udeležili sprejema novomašnika z zastavo Društva sv. Barbare, na velikonočno nedeljo pa smo ga spet spremljali v cerkev k prvi sv. daritvi.

Rojak g. A. Medved iz Brunssuma bo obhajal 15. junija petindvajsetletnico dela v rudniku. Čestitamo! Bog mu daj zdravjal!

Zvezni predsednik g. J. Hladin je na veliko soboto zapustil bolnišnico, kjer si je zdravil svojo zlomljeno nogo. Bog daj, da bi kmalu popolnoma ozdravel.

Ga. Ana Glinšek-Mulders je tudi prišla iz bolnice in se zdravi doma. Tudi njej želimo, da bi kmalu ozdravela.

EYGELSHOVEN

Velika noč je naš najlepši praznik. Slovence po Limburgu smo jo praznovali z vstajenjem v Heerlerheide, s slovenskim petjem in našimi navadami. Iz Eygelshovena smo se vedno radi pridružili na ta dan ostalim rojakom, a letos se nam to ni posrečilo. Zbrali smo se in čakali avtobus, a ga ni bilo. Zgodila se je pomota. Tako smo potem šli kar k holandski prvi sv. maši tukaj.

Sedaj je tu mesec maj, mesec šmarnične pobožnosti, ki jo hočemo tudi tu lepo praznovati. O tem pa drugič še kaj!

Tudi pri nas je imel domačin g. J. v. Haan o veliki noči novo mašo. Naše društvo se je udeležilo slovesnosti z zastavo.

Naši fantje in dekleta so skupno z onimi iz Heerlerheide nastopili z narodnimi plesi v nedeljo 2. maja v Geleen ob priliki folklorističnega praznovanja starih holandskih običajev v mesecu maju. Za svoj nastop so bili deležni navdušene pohvale.

Š m a r n i c e

Letos v Marijinem letu bomo še posebno radi hodili k šmarnicam. Ker smo v nevarnosti, da bomo zgubili pravico do slovenske službe božje, hočemo z obilno udeležbo pokazati, da smo Slovenci veren narod, ki hoče tudi v tujini ostati zvesti Cerkvi in svojemu narodu. Boga, Njegovo in našo Mater Marijo hočemo častiti v svojem materinem jeziku in po naši slovenski navadi.

Ob nedeljah bomo imeli šmarnice pri Mariji Pomagaj v Heerlenu, čez teden pa po kolonijah: Lindenheuvel, Heerlerheide in Eygelshoven.

HOENSBROEK

Letos bomo imeli 25-letnico obstoja našega Društva sv. Barbare v Hoensbroeku. Doživeli smo mnogo veselja, pa tudi težka leta. Zelo težko je tukaj voditi društvo, zakaj vedno se še najdejo nezadovoljni ljudje, ki hočejo nagajati.

Naš jubilej bomo obhajali zadnjo nede-

ljo v avgustu, če Bog da. Več bomo sporočili drugič.

Novo šv. mašo smo imeli pri nas. Svojo prvo daritev je daroval domačin Chris Corbeij. Slovesnosti smo se udeležili tudi mi z našo društveno zastavo sv. Barbare.

Že dalje časa je bolna naša članica vdova Lucija Markon. Želimo ji skorajšnjega zdravlja. J. R.

NORVEŠKA

„Slovenske knjige je tu nemogoče dobiti ne za denar ne zastoj in to je za naju oba žalostno. Naročila b'r marsikaj, a se denar ne dá pošiljati..."

Za veliko noč bova romala oba in še pet Hrvatov, ki so tukaj, 70 kilometrov daleč do mesta Oslo, kjer je prva katoliška cerkev. Pridiga bo seveda po norveško, maša pa po latinsko...

Moj prijatelj in jaz živiva v malem trgu, drugi živijo na kmetih..."

Edvard in Avguštin

Iz Trsta v Pariz

V Trstu, kjer v razpot so tiri,
tam stojijo fantje štiri.
Bliža ura se odhoda,
le požuri se, gospoda!

Tam na koncu dva vagona
že stojita od „Simplona“,
ali kjer so oni štiri,
srce bije in ne miri.

Vsi hitimo kar čez cesto,
da bo naše prvo mesto.
Ko pa pridemo na „blokus“,
hrbet doli — hokus pokus.

Mala kletka tam ob strani,
ti nas dobro čuvaj, brani,
da od Trsta do Pariza,
bi ne bila kakšna kriza.

Ivan zlezel je do konca
tega oglasnega lonca;
a za njim še znanci trije;
zadnji težko noge skrije.

Ko je vlak v odhod zavriskal
Francek lino je potiskal:
da ne čuli bi mogoče,
če za njimi dekle joče.

Res zabavno potovanje,
kakor lepe nočne sanje.
Okno bila nam je lina,
za zaveso — pajčevina.

Cika, coka — čez dobrave,
kot bi šli na valu Save,
a na sredi nasmeljana
bila buča je terana.

Čez Italijo do Švice
volja ni pustila strice.
Ali tam na črni meji —
kapljice smo b'li na meji.

Tam ob vrhu tega klanca
policija in financa
vse je dobro pretaknila,
le na nas je pozabila.

In potem vozač neznanec
je pognal čez strmi klanec.
Med planine snežnobele
so kolesa se vrtele.

Nasmeljal se beli nam je dan,
vlak hitel je čez francosko plan.
Poti kmalu biti konec more:
govorile glasno so zavore.

Ura točna! Zadnjič voz stoji.
France! Vrata hitro nam odpri!
Med pariške dame — kavalirje —
mi igramo črne netopirje.

Smeha bila polna je košara:
vsi zamorčki. Res. Oko ne vara.
Tja od las do pet smo bili čisti.
Dvomil je Pariz — če res so to turisti.

Lojze

ZA NAŠE GOSPODINJE:

Krompirjevi zrezki

1 kg kuhanega krompirja pretlačimo, pridene-
mo 2 jajci in potrebne moke. Hitro napravimo te-
sto, pridenemo še pest na maslu praženih gob. Iz
tega napravimo hlebčke, jih povaljamo v raztepe-
nem jajcu in drobtincah ter ocvremo na razbe-
ljeni masti. Serviramo z raznimi solatami ali z
omako. (Za 6 oseb). — ičeva

PERIODIQUE

NAŠA LUČ

Bratom in sestram slovenske krvi širom
Zapadne Evrope v razvedrilo, veselje in
podučilo.

List izhaja konec vsakega meseca. Dopise, oglase, darove in naročnino pošiljajte listovim poverjenikom v vaši deželi ali pa naravnost na naslov: UREDNIŠTVO IN UPRAVA: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če naročiš list naravnost v Celovcu, stane letno: 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov pišite na upravo lista.

ŽENITOVANJSKI KOTIČEK

(Pripomba uprave: Vse one, ki nam pošiljajo oglase, naprošamo, da naj svoj naslov napišejo čim bolj točno in jasno! Najbolje je, da ga napišejo z velikimi črkami.)

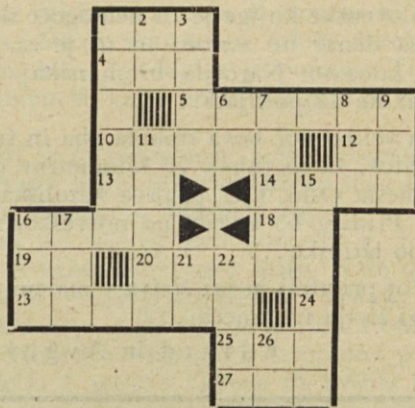
Slovenec, star 35 let, doma iz Prekmurja, zaposlen v Franciji, bi rad spoznal pošteno katoliško Slovenko od 27 do 37 let staro. Naslov pod značko „Pomlad — 5“ na upravo.

Slovenec, 36 let star, rudar v Angliji, bi rad zaradi ženitve spoznal Slovenko, staro do 32 let. — Dopise poslati na upravo „Naše luči“ v Celovcu pod značko „Sreča — 6“.

Rešitev križanke „Navzdol in počez“ v prejšnji številki.

Navzdol: 1 ostalim, 2 zajokam, 3 Leninov, 5 ranim, 6 kedaj. — Počez: 4 srake, 7 vstajenje, 8 anodi, 9 velika noč, 10 imajo.

KRIZANKA (T. J., Francija)

V vsak kvadrat vstavi po eno črko naslednjih besed:

Počez: 1 jadranski otok, 4 napade železo, 5 letni čas, 10 moško ime, 12 predlog, 13 nikalnica, 14 druga beseda za „poklic“, 16 začimba, 18 ploskovna mera, 19 vzklik, 20 soba, 23 mesto v vzhodni Franciji, 24 predlog, 25 oče, 27 traja 24 ur.

Navzdol: 1 zelo lepe, 2 rij, 3 pokrivalo, 6 zaimek, 7 prodaja meso, 8 žensko ime, 9 traja 24 ur, 11 ni debelo, 15 april je mali..., 16 pasji vzklik, 17 isto kot 4 vodoravno (drugi sklon), 21 vzklik, 22 nasprotje od star, 26 kazalni zaimek.

(Rešitev prihodnjič!)

POVEJTE, če VESTE!

Štirje bratje, tri sestre:
šest njih pridne ima roke,
ena pa samo praznuje,
vendar jo vsakdo spoštuje.

Kdo je to?

(Dnevni v tednu)

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba Družbe sv. Mohorja v Celovcu. — Tiska Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria.